

PIRMA DALIS

PIRMAS SKYRIUS

1

Prieš išvažiuodamas jis nusprendė vis dėlto paskambinti tetai. Apskritai jis visada žengdavo pirmą žingsnį susitaikymo link. Čia svarbiausia buvo ne nusižeminti, ne pataikauti, o elgtis taip, tarsi nebuvo jokio ginčo – šiaip, niekai, nesutapo nuomonės.

– Na, tai ką, – paklausė jis, – ką tau parvežti – *castañetas**?

– Eik velniop! – raiškiai atrėžė ji. Tačiau balse skambėjo šioks toks pasitenkinimas, kad paskambino, paskambino vis dėlto, neišskrido sparneliais plasnodamas.

* *Castañetas (isp.)* – kastanjetės.

– Tada vėduoklę, ką, Žuka? – tarė jis, šypsodamasis į ragelį ir įsivaizduodamas jos aristokratišką kumpanosį veidą, kurį supo plaukų pamėlintos miglėlės aureolė. – Prilipdysim tau ant skruosto muselę, ir išėisi į savo prieglaudos balkoną vėduotis tarsi kokia macha, kad tave kur!

– Nieko man iš tavęs nereikia! – atžagariai tarė ji.

– Šit kaip, – jis pats buvo romus kaip balandis. – Na gerai jau, gera-a-ai... Tada parvešiu ispanišką šluotą.

– Kokią dar ispanišką? – burbtelėjo ji. Ir įkliuvo.

– O ant kokios jūs ten skraidote? – sušuko jis džiūgaudamas kaip vaikystėje, kai apmulkini naivuoli ir paskui straksi ant vienos kojos aplink jį šūkčiodamas: „Ap-ga-vau, tik-rą kvai-lį ap-ga-vau!“

Ji trenkė ragelį, bet tai jau buvo ne barnis, o šiaip, pavasario perkūnija, ir galima ramia širdžia išvažiuoti, juolab kad dieną prieš kivrčą jis nuvažiavo į turgų ir tetos šaldytuvą kimštinau prikimšo.

Liko užraukti dar vieną reikalą, kurio *siužetą* jis dėliojo ir tobulino (detalių vinjetės, smulkmenų arabeskos) – štai jau treji metai.

Ir galiausiai rytoj, aušrai brėkstant, žydrų dekoracijų fone iš jūros putos (*gydomosios kurortinės* putos, nepamirškim) gims *naujoji Venera* su jo parašu: paskutinis dirigento mostas, patetiškas simfonijos finalo akordas.

Jis neskubėdamas krovė savo mėgstamą žalsvai tabakinį minkštos odos lagaminą, nedidelį, bet talpų kaip kareivio kuprinė: atrodo, prikimšai jį kimštinau, *iki pat*, kaip sakydavo dėdė Sioma, *kaklo*, – o, žiūrėk, antras batas vis dėlto įlindo.

Ruošdamasis į kelionę jis visada rūpestingai apgalvodavo, kaip atrodytų ir kokį įspūdį tai darys. Parymojo prie marškinių, kreminius pakeitė mėlynais, prie jų iš kaklaryšių pluošto spintoje išsirinko tamsiai žydrą, šilkinį... Taip, sąsagos, kas be ko. Tos, kurias padovanojo Irina. Ir tos, kitos, kurias padovanojo Margo – būtiniausiai: jos akis pastabi.

Na štai. Dabar visas penkias *ispaniškojo projekto* dienas ekspertas vilkės padoriai.

Kažkodėl žodis „ekspertas“, jo paties ištartas, prajuokino taip, kad nusikvatojo, netgi nugriuvo ant tachtos, greta atidaryto lagaminio, ir kokias dvi minutes juokėsi garsiai, su malonumu, – jis visada užkrečiamiausiai juokdavosi būdamas vienas pats.

Tebesijuokdamas nusirito prie tachtos krašto, persisvėrė, atsidarė apatinį drabužių spintos stalčių ir, pasirausęs tarp suglamžytų trumpikių ir kojinių, ištraukė pistoletą.

Tai buvo patogus, paprastos konstrukcijos Kolto sistemos glockas su automatiniu skiltuvu ir nestipria sklandžia atošliauža. Be to, su smeigtuku ar vinimi jį galima išrinkti per vieną minutę.

Tikėsimės, drauguži, kad rytoj tu visą svarbųjį susitikimą pramiegosi lagamine.

Vėlų vakarą jis iš Jeruzalės išvažiavo Negyvosios jūros link.

Nemėgo tomis kilpomis vinguriuoti žemyn tamsoje, bet neseniai kelią praplatino, kai kur apšvietė, ir kupranugariškos kalvų keteros, kurios anksčiau spaudė iš abiejų pusių, stumdamos į dykumos piltuvą, tarsi nenorom atsitraukė...

Bet už posūkio, kur už degalinės kelias pasisuka ir bėga palei jūrą, žibintai baigėsi, ir druskos pritvinkusi pražūtinga tamsa – tokia, kokia būna tik prie jūros, prie *šitos* jūros, – užgriuvo vėl, smogdama į veidą netikėtomis priešais atvažiuojančių automobilių šviesomis. Iš dešinės niūriai grūdosi Kumrano uolos, iš kairės galėjai nuspėti esant juodą asfalto blizgesio sūrią plynumą, už kurios tolmais žiburėliais ašarojo Jordanijos krantas...

Po kokių keturiasdešimties minučių iš tamsos apačioje išlėkė ir pabiro šventiškas ugnių žvaigždynas: Ein Bokekas su savo viešbučiais, klinikomis, restoranais ir krautuvėlėmis, – turtingo turistų prieglobstis. O toliau palei krantą, atokiau nuo kurortinio miestelio, vienišas ir didingas išdriekė naktįje savo baltus, ryškiai apšviestus denius milžiniškas viešbutis „Nirvana“ – kurio penki šimtai tryliktame numeryje Irina veikiausiai jau miegojo.

Iš visų jo moterų jį buvo vienintelė, kuri, kaip ir jis, jei tik galėtų, gultų su gaidžiais ir su jais keltųsi. Tai buvo nepatogu: jis nemėgo

su kuo nors – kad ir kas tai būtų – dalintis savo saulėtekio valandomis, saugojo spyruokliuojančios rytinės jėgos atsargas, kai prieš akis didžiulė diena, ir žvilgsnis aštrus ir gaivus, ir pirštų galiukai jautrūs kaip pianisto, ir makaulė dirba puikiai, ir viskas pavyksta kylant garams iš pirmojo puodelio kavos.

Dėl tų brangių saulėtekio valandų jis iš Irinos dažnokai išvažiuodavo vėlią naktį.

Įvažiavęs į viešbučio automobilių stovėjimo aikštelę jis pastatė mašiną, išsiėmė iš bagažinės lagaminą ir neskubėdamas, tęsdamas paskutines vienatvės valandėles, patraukė prie milžiniškų pagrindinio įėjimo karuselinių durų menčių.

– Miegi?! – jis juokais ūktelėjo apsauginiui etiopui. – O aš bombą atnešiau.

Tasai krūptelėjo, blykstelėjo akių baltymais ir tamsoje nepatinkliai ištempė baltą šypsenos armoniką:

– Gerai jau, gera-a-a-i...

Jie pažinojo vienas kitą iš veido. Šiame kupiname žmonių ir pakrikame kaip miestas viešbutyje, stovinčiame nuošaliau nuo kurtortinio miestelio, jis mėgo skirti dalykinius susitikimus – paskutinius, baigiamuosius: tą finalinį simfonijos akordą, iki kurio *interessantui* dar kėblinti ir kėblinti nelygiu keliu, tarp kyšančių virš jūros uolos dantų, kuriuos milžinas dantistas suveržė tinklu ir kabėmis.

Taip ir turi būti: kaip sakydavo dėdė Sioma – *vilką kojoms peni* (beje, tokiu atveju pats dėdė su savo ortopediniu batu mirtų badu).

Štai jis, penki šimtai tryliktas numeris. Trumpa ir begarsė įrėžos ir elektroninio rakto sueitis, rakto, išgauto iš mieguistos būdinčiosios: *suprantate, nenoriu žadinti žmonos, vargšė kenčia nuo migrenos ir anksti gulasi...*

Jokios žmonos jis gyvenime neturėjo.

Jokia migrena jos nekamavo.

Ir pažadinti ją jis ruošiasi nieko nelaukdamas.

Irina miegojo kaip paprastai – susisupusi į antklodės kokoną tarsi baltas sūris į drūžišką pitą.

Amžiais susipakuoja, įsirausia ir dar po šonais pasikiša – nors archeologus į pagalbą kviesk.

Numetęs lagaminą ir striukę, eidamas jis nusitraukė megztinį, nusispyrė – koja į koja – sportbačius ir griuvo šalia jos ant lovos, dar su džinsais – užtrauktukas užstrigo ant kauburėlio – ir marškinėliais.

Irina nubudo, ir jiedu ėmė kapanotis, stengdamiesi išsivaduoti iš antklodės, iš drabužių, mykdami vienas kitam į veidą:

– ...tu žadėjai, begėdi, žadėjai...

– ...ir išlaikysiu žodį, žmogau futliare!

– ...na ką tu, kaip koks laukinis... užpuolei! Palauk... sustok minutėlę...

– ...jau stoviu, negi nejauti?

– ...fu, koks įžūlumas... na leisk man nors...

– ...ir kas gi tau neleidžia... štai, prašom, ir dar... ir dar... ir... da-a-a-r...

...Pravirose balkono duryse solidariu su jais ritmu citrininis mėnulis tai pakildavo virš turėklų su savo išverstakiu begėdišku „bravo!“; tai nusileisdavo žemyn, iš pradžių lėtai ir sklandžiai, paskui vis greičiau, greičiau – tarsi susiviliojęs šiomis naujomis sūpuoklėmis, – tai didindamas, tai mažindamas skrydžio ir kritimo užmoji. Bet štai jis sustingo svaigiame aukštyje, balansuodamas, tarsi paskutinį kartą apžvelgdamas dangaus skliautą... ir staiga nutrūko ir pasileido, didindamas ir didindamas tempą, kol sudejavo, trūktelėjo, sukrūpsėjo išsilaisvinęs ir nurimo, bejėgiškai pakibo kažkur dangaus pakluonėse...

...Paskui Irina teškenosi duše, karštą vandens srovę vis perjungdama į šaltą (tuoj sugrįš į lovą – šlapia kaip skenduolis, paskui šildyk ją, kol pats pamėlynuosi), – o jis stengėsi įžiūrėti mikroskopinį blyškiai papurtusio šviesulio, neseniai buvusio išsikrovimo nuodėmės partneriu, kelią.

Galop jis atsikėlė ir išėjo į balkoną.

Milžiniškas viešbutis ant mirguliuojančio sūraus ežero kranto buvo paniręs į stingų miegą. Apačioje, apsuptas palmių, tarsi poli-ruotas fortepijono dangtis gulėjo baseinas, kuriame šokčiojo geltonas